

[Villemoes.]

Kroner til Tøjrabatkortene — om disse skal jeg sige et Par Ord om et Øjeblik. Jeg saa i Bladene, at man fra disse Organisationers Side var kommet med Ønsker om enten — og det var selvfølgelig det primære Ønske — at komme helt bort fra Tøjskatten eller, hvis Finanserne ikke kunde klare det, saa dog at gøre en Begyndelse paa at komme bort fra den ved at graduere Procenttallet nedad, idet man begynder med 10 pCt., som Afgiften nu er, eller med 8 pCt. og derefter sætter den et Par Procent ned hvert Aar gennem nogle Aar. Det vilde give en Mindreindtægt for Statskassen, forudsat at Vareomsætningen blev den samme, paa en halv Snes Millioner Kroner om Aaret, og da den højtærede Finansminister selv erkender, at han ikke er i Stand til under de urolige Forhold at beregne Indtægterne saa nøje — hvilket hans Forgænger til Overflod har bevist, han aldeles ikke var i Stand til, eftersom han fik meget større Indtægter end beregnet —, vilde en halv Snes Millioner Kroner mindre ikke i Tider som disse gøre noget overvældende Indtryk. Det vilde have været vidunderligt, hvis vi kunde være kommet til at drøfte et saadant Forslag om en Nedgang i den efter alles Mening ubehagelige Skat — den tidligere Finansminister brugte Udtrykket: denne lede Skat, og blev ikke modsagt fra nogen Side.

Et saadant Forslag har vi ikke faaet, og vi har ikke faaet noget meddelt om, hvad disse Organisationer har sagt. Jeg ser nu i Betænkningen fra Folketingsudvalget, at Grosserer-Societetets Komité har haft Foretræde; Provinshandelsstandens Organisationer kunde selvfølgelig ikke naa herind med de Trafikmidler, vi har i Øjeblikket, og det vil med andre Ord sige, at vi vedtager et Lovforslag, hvorefter Skatteyderne skal af med et Par Hundrede Millioner Kroner i Løbet af et Aar i indirekte Skat, uden at Deputationen uden for Valby eller i hvert Fald uden for Sjælland kan faa Lejlighed til at tale med Rigsdagens Medlemmer om deres Syn paa Sagen. Det beklager jeg i højeste Grad, thi jeg mener vedblivende, som jeg har nævnt et Par Gange, at det vilde være af det gode, hvis vi kunde komme saa vidt, at de interesserede Parter altid kunde faa Lejlighed til at fremsætte deres Ønskemaal, i hvert Fald deres Anker; saa

kunde vi med det Ansvar, vi har som Medlemmer af Rigsdagen, tage vort Standpunkt dertil. Jeg tvivler dog ikke om, at der ikke var blevet forandret ret meget paa nærværende Tidspunkt, og som allerede antydet er jeg og mit Parti ogsaa villige til under de svære økonomiske Forhold, vi er inde i, at medvirke til Lovforslagets Fremme.

Det er kedeligt, at saadanne Love efterhaanden udvikler sig fra at have været midlertidige til at blive mere permanente, selv om de kun vedtages for et Aar ad Gangen. Jeg vil gerne have Lov til her at spørge, om man ikke kunde tage op til Overvejelse at ændre Lovens Løbetid til at følge Finansaaret. Jeg spørger kun, jeg vil slet ikke rippe op i det, det ærede Medlem Hr. Stein for et Par Dage siden foreslog om et ganske lille Lovforslag, at Loven kun skulde gælde et halvt Aar; jeg vil gerne nævne den Tanke, jeg har faaet om dette Lovforslag, at det kom til at følge Finansaaret, altsaa kom til at gælde enten 5 Maaneder eller i Nødsfald 1 Aar og 5 Maaneder, thi som det er nu, vil det volde adskillige noget Besvær at finde ud af det. Jeg har prøvet at udregne Provenuet af Lovforslaget og finder, at det maa være ca. 83 Mill. Kr. for indeværende Finansaar; altsaa maa det blive 117 Mill. Kr. for det Finansaar, der begynder den 1. April 1943. Naar Lovens Løbetid kunde følge Finansaaret, kom Sagen til at ligge klarere; det samme Forhold gælder sagtens ogsaa det andet Lovforslag, der kommer til Behandling under et senere Punkt paa Dagsordenen.

Jeg har før sagt, at jeg ikke agtede at sige noget om de enkelte Varegrupper i Lovforslaget. De Ændringer, der er foretaget, har vi kunnet acceptere; de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i det andet høje Ting, giver en Oversigt derover.

Tøjkortene — Købekort kaldes de —, der er omtalt i § 52, Stk. 2, og lyder paa 25 Kr., har vi fra vor Side tidligere stemt for, og vi agter ogsaa at gøre det i Dag; vi vil ikke stille Ændringsforslag paa dette Punkt. Vi kan nok se, at der i og for sig er Huller i Bestemmelsen; det kan ogsaa kritiseres, at velhavende Børn faar Tøjkort, medens fattige uden Børn, som har en lille Indtægt, ikke faar saadanne Kort. Jeg tror, det er gaet ind i den almindelige Bevidst-